

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. T. S., MBA**
t. č. Věznice Heřmanice
sídlem Orlovská 670/35, 713 02 Ostrava

proti

žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Heřmanice**
sídlem Orlovská 670/35, 713 02 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí speciálního pedagoga Věznice Heřmanice ze dne 13. 11. 2019, č. j. VS-1855-357/ČJ-2018-803532, ve věci zastavení kázeňského řízení o kázeňském přestupku

takto:

- I. Žalobci **se přiznává** zcela osvobození od soudních poplatků.
- II. Žádost žalobce o ustanovení zástupce z řad advokátů **se zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- III. Rozhodnutí specializovaného pedagoga Věznice Heřmanice ze dne 13. 11. 2019, č. j. VS-1855-357/ČJ-2018-803532 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou označenou jako „*žaloba proti nezákonnému zásahu správního orgánu*“ se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí specializovaného pedagoga žalované ze dne 13. 11. 2019, č. j. VS-1855-357/ČJ-2018-803532. Nezákonnost vydaného rozhodnutí spatřoval žalobce v tom, že kázeňské řízení o kázeňském přestupku bylo sice zastaveno, neboť marně uplynula lhůta pro kázeňské řízení, ale současně bylo rozhodnuto o vině žalobce. Dále žalobce namítl, že k vydání rozhodnutí nebyl použit předepsaný tiskopis dle nařízení Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR (dále jen „NGŘ“) č. 36/2014 a také to, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a využít opravný prostředek.
2. Současně s žalobou podal žalobce žádost o osvobození od soudních poplatků a také žádost o ustanovení zástupce z řad advokátů.
3. Žaloba byla podána u Městského soudu v Praze, jehož usnesením ze dne 9. 1. 2020, sp. zn. 14 A 3/2020 byla věc postoupena Krajskému soudu v Ostravě jako soudu příslušnému.
4. Krajský soud se primárně zabýval otázkou typu podané žaloby a dospěl k závěru, že ačkoliv je žaloba označena jako „*žaloba proti nezákonnému zásahu správního orgánu*“, podle jejího obsahu se jedná o žalobu na přezkum správního rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí specializovaného pedagoga žalované, které považuje za nezákonné.
5. Dále se krajský soud zabýval otázkou, který subjekt je ve věci žalovaným správním orgánem a dospěl k závěru, že jím je Vězeňská služba ČR – Věznice Heřmanice, jejíž specializovaný pedagog vydal napadené rozhodnutí.
6. Žádost o osvobození od soudních poplatků žalobce odůvodnil tím, že je nemajetný, nemá žádný příjem, má řadu exekučních řízení a dluhy z trestné činnosti v řádech několika milionů korun. Ke své nemajetnosti předložil listinné důkazy, a to potvrzení žalované, že žalobce nemá pracovní příjem a několik usnesení Městského soudu v Brně ve věci exekucí vedených proti žalobci, např. č. j. 77 Nc 1637/2009-107, 96 Nc 6113/2007-72 nebo č. j. 81 EXE 21/2016-42.
7. Podle ust. § 36 odst. 3 věty první a druhé s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li proto zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno.
8. Soud po posouzení osobních a majetkových poměrů žalobce dospěl k závěru, že v posuzované věci jsou dány důvody pro plné osvobození od soudních poplatků, neboť žalobce je ve výkonu trestu odnětí svobody bez jakýchkoliv ekonomických prostředků a je nutná ochrana jeho základních práv a svobod. Také předmět řízení se váže ke skutečnosti, že se žalobce nachází toho času ve výkonu trestu. V těchto okolnostech spatřuje soud

zvlášť závažné důvody, pro které žalobci zcela přiznal osvobození od soudních poplatků (výrok I. tohoto rozsudku).

9. Dále se krajský soud zabýval důvodností žádosti žalobce o ustanovení zástupce z řad advokátů.
10. Podle ust. § 35 odst. 10 věty první s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby uvedené v odst. 2 platí v takovém případě stát.
11. V posuzované věci se krajský soud především zabýval otázkou, zda je ustanovení zástupce z řad advokátů nezbytně třeba k ochraně žalobcových práv. Při tomto posouzení vycházel krajský soud především z obsahu podané žaloby a dospěl k závěru, že tato je zcela srozumitelná, obsáhlá a obsahující veškeré náležitosti ve smyslu ust. § 71 odst. 1 s. ř. s. Žalobce dostatečně popsal skutkové i právní důvody, pro které se domáhá soudní ochrany ve vymezené věci. Krajský soud proto neshledal potřebu nezbytného zastupování žalobce zástupcem z řad advokátů pro účely jeho účinné soudní ochrany. Žádost žalobce o ustanovení zástupce z řad advokátů proto soud zamítl (výrok II. tohoto rozsudku).
12. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že napadeným rozhodnutí bylo rozhodnuto o zastavení kázeňského řízení vedeného s žalobcem s ohledem na ust. § 47 odst. 3 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu, v platném znění (dále jen „zákon o výkonu trestu“), kdy kázeňský trest nelze uložit, jestliže od spáchání kázeňského přestupku uplynula doba 1 roku. Kázeňské řízení vedené proti žalobci směřovalo k uložení kázeňského trestu za zneužití omamných a psychotropních látek, jímž by došlo k porušení stanovené kázně a pořádku ve smyslu ust. § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu a ust. § 28 odst. 3 písm. b) téhož zákona, podle kterého je odsouzeným zakázáno vyrábět, přechovávat a konzumovat alkoholické nápoje a jiné návykové látky. Žalovaná po marném uplynutí lhůty zastavila řízení a k uložení kázeňského trestu nedošlo. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však žalovaná přistoupila ke konstatování, že v souladu s ust. § 58 odst. 3 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, v platném znění (dále jen „vyhláška“), je v řízení o kázeňském přestupku důkazním prostředkem vše, co může přispět k objasnění skutku, zejména vlastní zjištění zaměstnance vězeňské služby, výpovědi odsouzených a jiných osob, věci, listiny, ohledání aj. Žalovaná kázeňský přestupek dostatečně projednala a vyslovila, že vina byla žalobci dostatečně prokázána, aniž by však došlo k uložení kázeňského trestu pro marné uplynutí lhůty. Žalovaná má za to, že postupovala plně v souladu s možnostmi, které ukládají právní předpisy České republiky. Podle žalované z ust. § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu nevyplývá, že by správní orgán po uplynutí doby 1 roku neměl kázeňský přestupek projednat a vyslovit vinu, když je zde pouze uvedeno, že po uplynutí lhůty 1 roku nelze uložit kázeňský trest. Žalovaná pro porovnání poukázala na ust. § 29 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), které uplynutím doby omezuje odpovědnost za spáchání přestupku, z čehož pak vyplývá nemožnost projednání tohoto přestupku. U kázeňských trestů však volil zákonodárce jinou formulaci, takže podle žalované není vyloučena

možnost přestupků v kázeňském řízení projednat a rozhodnout o vině, resp. nevině odsouzeného. Dále žalovaná uvedla, že si je vědoma skutečnosti, že rozhodnutí nebylo vydáno na předepsaném tiskopise ve smyslu přílohy č. 3 k NGR č. 36/2014, což se stalo opomenutím speciálního pedagoga, má však za to, že úkon správního orgánu je třeba posuzovat podle jeho obsahu a nikoliv podle formy. Závěrem žalovaná uvedla, že žalobce mohl využít možnosti ochrany či nápravy pomocí jiných právních prostředků před správním orgánem, např. stížností v souladu s NGR č. 55/2014, o vyřizování stížností a oznámení ve Vězeňské službě ČR. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby.

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí speciálního pedagoga žalované, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.).
14. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 8. 8. 2018 byl proveden záznam o kázeňském přestupku, v němž byl popsán skutek tak, že dne 23. 7. 2018 v 10:30 hodin bylo u žalobce na základě podezření ze zneužití omamných a návykových látek rozhodnutím ředitele věznice v souladu s ust. § 3 písm. c) Metodického listu č. 2/2010, o provádění monitoringu výskytu omamných a psychotropních látek ve Vězeňské službě ČR provedeno v prostorách pracovny sester zdravotního střediska Věznice Heřmanice cílené testování tělních tekutin (moče), přičemž byla vykázána pozitivita na zneužití látky MET a Tramal. Odebraný vzorek byl následně postoupen k toxikologickému vyšetření toxikologické laboratoře u Ústavu soudního lékařství FN sP Ostrava v Ostravě – Porubě a laboratorním vyšetřením byla dne 25. 7. 2018 prokázána pozitivita na metamfetamin, amfetamin a Tramadol. Dle stanoviska lékaře zdravotnického střediska Věznice Heřmanice ze dne 30. 7. 2018 nebyly zjištěné látky žalobci ordinovány. Žalobce vyjádřil nesouhlas s argumentačními tvrzeními, když vědomě žádné omamné a psychotropní látky neužil. Dále byly provedeny úřední záznamy pro podání výpovědi svědků odsouzených J. V., R. G., R. B., J. K., I. J. Součástí správního spisu je i výsledková zpráva k toxikologickému vyšetření a protokol o provedení orientačního toxikologického vyšetření moče. Na základě plné moci ze dne 3. 12. 2017 byl žalobce v řízení zastoupen advokátem Mgr. et Mgr. Markem Polákem. Dne 21. 1. 2019 byl s žalobcem sepsán záznam pro podání vysvětlení. Sdělením ze dne 23. 3. 2019 informoval advokát žalobce žalovanou o ukončení právního zastupování. Dle plné moci ze dne 29. 3. 2019 dále v řízení žalobce zastupovala advokátka Mgr. Iveta Horáčková. Žalovaná dne 17. 4. 2019 zaslala právní zástupkyni obsah spisu k seznámení. Dle úředního záznamu pro podání vysvětlení podaly ve věci dne 24. 4. 2019 vysvětlení také osoby přítomné při toxikologickém vyšetření moči žalobce, a to zdravotní sestra P. D. a příslušník vězeňské služby J. P. Zástupkyně žalobce v podání ze dne 27. 5. 2019 navrhla vypracování odborného posouzení toxikologické laboratoře u Ústavu soudního lékařství FN sP Ostrava. Ústav soudního lékařství FN sP Ostrava vypracoval odborné vyjádření dne 3. 8. 2019. Sdělením ze dne 12. 7. 2019 informoval žalovanou Mgr. et Mgr. Marek Polák, že byl rozhodnutím České advokátní komory ze dne 9. 7. 2019 o určení advokáta jmenován k poskytování právních služeb žalobci. Sdělením žalované ze dne 13. 11. 2019 byl zástupce žalobce informován, že kázeňský trest nebude žalobci uložen pro uplynutí doby 1 roku od spáchání kázeňského přestupku. Současně mu žalovaná zaslala rozhodnutí o zastavení kázeňského řízení ze dne 13. 11. 2019, č. j. VS-1855-357/ČJ-2018-803532. Označené rozhodnutí obsahuje výrok a odůvodnění. Ve výroku je popsán skutek shodně

jako v záznamu o kázeňském přestupku a dále je určeno, že uvedeným jednáním žalobce porušil stanovenou kázeň a pořádek, požil návykovou látku, byla mu prokázána vina ze spáchání kázeňského přestupku, avšak dle ust. § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu se kázeňský trest neukládá s tím, že kázeňský trest nelze uložit, jestliže od spáchání kázeňského přestupku uplynula doba 1 roku. V odůvodnění je pak rekapitulován obsah správního spisu, vyhodnoceny důkazy, které byly shledány dostatečnými a jednoznačnými, takže bylo uzavřeno, že ke stíhanému skutku došlo a že jej žalobce spáchal. Závěrem je konstatováno, že kázeňské řízení bylo z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty zastaveno, avšak odsouzený byl na základě doložených důkazních prostředků uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku. Po tomto závěru následuje datum a podpis specializovaného pedagoga. Dle kopie doručenky bylo napadené rozhodnutí doručeno zástupci žalobce dne 15. 11. 2019.

15. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu svých tvrzení navrhopat provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě.
16. Podle ust. § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu kázeňský trest nelze uložit, jestliže od spáchání kázeňského přestupku uplynula doba 1 roku.
17. Stěžejní žalobní námitkou brojí žalobce proti tomu, že ačkoliv bylo kázeňské řízení za označený kázeňský přestupek zastaveno, přesto byl uznán vinným z jeho spáchání. Žalobce sám v podané žalobě označil zákonnou formulaci za diskutabilní a poukázal také na nejednoznačnost komentáře k tomuto zákonnému ustanovení, jehož autoři si kladou otázku, jak postupovat v případě, že již od spáchání kázeňského přestupku uplynula doba 1 roku. Žalobce má za to, že za takové situace je třeba přistoupit k variantě pro něj příznivější.
18. Dle komentářové literatury (Věra Kalvodová, Zákon o výkonu trestu odnětí svobody. Komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2012) při doslovném výkladu ustanovení § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu je třeba dospět k závěru, že lze sice kázeňský přestupek projednat a vyslovit vinu, bude-li prokázána, ale kázeňský trest již uložit nelze. Na podporu tohoto závěru je poukazováno na ust. § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších právních předpisů, které na rozdíl od ust. § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu zakotvuje nemožnost projednání přestupku, tzn. nemožnost rozhodnout již o samotné vině za jeho spáchání. Nicméně současně je poukazováno na komentář k předchozímu zákonu o výkonu trestu odnětí svobody č. 59/1965 Sb., v jehož ust. § 21 odst. 3 byla použita stejná formulace a podle něhož po uplynutí doby 1 roku nelze kázeňské řízení zahájit a bylo-li již zahájeno, je nutno jej zastavit.
19. Žalovaná pak ve svém vyjádření argumentovala současnou právní úpravou v zákonu o odpovědnosti za přestupky, který v ust. § 29 obsahuje shodnou právní úpravu, jaká byla v zákoně č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tj. že uplynutím zákonné lhůty dochází k zániku odpovědnosti za přestupek, což je úprava odlišná od § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu.
20. Na základě uvedeného dal krajský soud žalobci za pravdu v tom, že ust. § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu neobsahuje ani zdaleka pregnantní úpravu pro případ jak rozhodnout,

když v průběhu kázeňského řízení dojde k uplynutí doby 1 roku od spáchání přestupku. Rovněž komentářová literatura se nestaví k této otázce s přesvědčivou jednoznačností.

21. Krajský soud spatřuje vodítko v rozsudku NSS ze dne 13. 5. 2004, č. j. 1 As 9/2003-90, v němž NSS vyslovil: „*Právní řád České republiky tvoří jednotný celek, jehož jednotlivé části jsou spolu ve vzájemných systémových souvislostech. Konkrétní pravidlo chování proto bývá vyjádřeno často nikoliv v jediném předpise, ale v několika předpisech, případně neposkytuje-li jeden právní předpis jednoznačnou odpověď na určitou právní otázku, je nezbytné vyložit ji v systémových souvislostech s předpisy ostatními tak, aby tato otázka byla spravedlivě a rozumně zodpovězena.*“
22. Krajský soud má za to, že v dané situaci jsou vodítkem obecné zásady trestání. Nabízí se zde především srovnání nejen s právem přestupkovým, ale také s trestním právem, když základní zásady právního trestání musí být uplatňovány jednotně v rámci provázanosti právního řádu České republiky jako celku, když v tom je třeba spatřovat smysl a účel normotvorby státu.
23. Podle právní teorie trestnost vyjadřuje skutečnost, že se spácháním deliktu zákon spojuje hrozbu trestem (viz. Hendrych D. a kol. Správní právo. Obecná část. 5.vyd., Praha: C.H. Beck, 2003, str. 203). Trestností přitom můžeme rozumět jak trestnost jednání, které je posuzováno, tak trestnost ve smyslu práva a povinnosti státu vyslovit vinu pachatele a potrestat jej. Potřeba státu trestat se plynutím času snižuje s ohledem na preventivní účel trestního práva jak z hlediska generální prevence, kdy povědomí spolčenosti o činu se snižuje, tak z hlediska individuální prevence, kdy na pachatele nemá trest takový účinek, jaký by měl, kdyby přišel v krátké době po spáchání činu.
24. Zánik trestnosti tedy znamená, že uplynutím času zaniká trestnost posuzovaného jednání, jakož i právo a povinnost státu vyslovit vinu a uložit trest. Mezi pojmy trestnost (ve vyjádřeném smyslu) a trestní odpovědnost lze dát rovnítko, neboť v obou případech to znamená, že posuzované jednání ztratilo znak trestnosti, protože za ně již nelze uložit trest. Zánik trestnosti, označovaný některými právními normami také jako promlčení, znamená zánik samotného trestně právního vztahu.
25. O tom, že právní úprava není vždy dokonalá a vytváří výkladové problémy, svědčí např. porovnání současné právní úpravy zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, v platném znění, upravující v ust. § § 34 a 35 institut promlčení trestní odpovědnosti a zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, který v ust. § 11 odst. 1 písm. b) hovoří o promlčení trestního stíhání. Běžně však zjištění promlčení trestní odpovědnosti, tj. zánik trestnosti, znamená zastavení trestního stíhání. V případě, že se trestní věc dostala do stádia řízení před soudem, je důsledkem zjištění promlčení trestní odpovědnosti zprošťující rozsudek. Zjednodušeně lze shrnout, že zásada „*není trestu bez viny*“ platí i obráceně, tj. že *není viny bez trestu*.
26. Jestliže tedy pachateli skutku nelze uložit trest, příčí se shora uvedeným zásadám, aby byl uznán vinným. Krajský soud neshledává žádné přijatelné odůvodnění pro to, aby nastíněná pravidla běžně používaná v trestně právním procesu, a stejně tak v řízení o přestupcích, neměla platit pro kázeňské přestupkové řízení osob, jež se nacházejí ve výkonu trestu odnětí svobody.
27. Na podporu shora vyjádřeného právního názoru vyznívá podle krajského soudu také samotná úprava obsažená v NGR č. 36/2014. Z pohledu systemizace tohoto interního

předpisu vězeňské služby plyne, že Hlava II. (§ 22 - § 25) tohoto nařízení upravuje kázeňské řízení pro ukládání kázeňských trestů a Hlava III. (§ 26 - § 31) upravuje rozhodnutí o kázeňském řízení o ukládání kázeňských trestů. Bližší úprava náležitostí rozhodnutí je vymezena v § 26, ovšem vztahuje se k rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Ust. § 27 NGR však svým obsahem vyznívá tak, že stojí mimo dopad úpravy § 26, tj. náležitostí rozhodnutí, když ve svém odstavci 1 pod písm. a) až i) obsahuje vymezení důvodů, pro které se kázeňské řízení o kázeňském přestupku zastaví. V odst. 2 je pak upraveno, že zastavení řízení o kázeňském přestupku se zdůvodní na předepsaném tiskopisu (příloha č. 3). Z odst. 3 pak plyne, že s využitím institutu dle odst. 2, tj. se zastavením řízení odůvodněným na předepsaném tiskopisu, se obviněný, odsouzený nebo chovanec prokazatelně seznámí (příloha č. 3). Z uvedených ustanovení § 27 NGR č. 36/2014 tedy nelze dovodit, že by kázeňské řízení mělo být zasataveno formou rozhodnutí. Tomu odpovídá také formulář pro zastavení kázeňského řízení o kázeňském přestupku dle přílohy č. 3 tohoto nařízení, který předpokládá pouze uvedení důvodu, pro nějž je kázeňské řízení o kázeňském přestupku zastaveno, což má návaznost na text ust. § 27 odst. 1 písm. a) – i) NGR. Žádné další náležitosti s výjimkou uvedení místa, data, označení a podpisu příslušné úřední osoby a podpisu obviněného formulář neobsahuje. Rozhodně z něj nevyplývá, že by zastavení kázeňského řízení mělo obsahovat výrok (dle žalované výrok o vině) a odůvodnění.

28. Pokud by NGR č. 36/2014 předpokládalo, že i v případě důvodu pro zastavení kázeňského řízení dle § 27 odst. 1 písm. i) by mělo být rozhodnuto o vině přestupce, muselo by rozhodnutí mít stejné náležitosti, jak upravuje § 26 tohoto předpisu a jak ostatně obsahují jakákoliv správní i soudní rozhodnutí upravená procesními předpisy napříč právním řádem České republiky, tj. muselo by obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o možnosti opravného prostředku. Nepochybně by se i v případě „pouhého“ rozhodnutí o vině musela na rozhodující správní orgán vztahovat povinnost umožnit přestupci, aby byl seznámen se všemi zjištěnými skutečnostmi a důkazy a mohl se k nim vyjádřit a současně právo této osoby takto učinit. Tato obecná zásada, která má rovněž jednotnou platnost v rámci našeho právního řádu, je v označeném NGR upravena v § 23 odst. 5, tedy v Hlavně II., která se vztahuje k řízení o ukládání kázeňských trestů (§ 22 až 25 nařízení) a tudíž se nevztahuje na zastavení kázeňského řízení ve smyslu ust. § 27 NGR. Lze dovodit, že je tomu tak proto, že v případě zastavení kázeňského řízení se nepředpokládá vydání správního rozhodnutí. Tomu nasvědčuje také další skutečnost, a sice že ust. § 27 NGR neupravuje možnost podání opravného prostředku. Jedinou možností nápravy, jak ostatně připouští sama žalovaná ve svém vyjádření, je možnost podání stížnosti podle NGR č. 55/2014.
29. Na základě shora uvedené argumentace proto krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí speciálního pedagoga žalované je nezákonné, a proto je zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
30. Jelikož krajský soud rozhodl ve věci meritorně, nezabýval se návrhem na vydání předběžného opatření dle ust. § 38 s. ř. s, když to z povahy věci shledal nadbytečným.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalobci, který byl osvobozen od soudních poplatků, žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 21. května 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu